1447H

كَشْفُ الِالْتِبَاسِ

عن حكم القتال في صف حماس

"HAMAS" örgütü ile birlikte savaşma hakkındaki hükmü netleştirmek

Nasırü's-Sünne el-Kureşî
-Allah onu kabul buyursun-

Hamd yalnızca Allah'adır; O'ndan sonra peygamber olmayan (son peygamber) üzerine salât ve selâm olsun. Bundan sonra;

Allah Teala diyor ki: {Fitne tamamen yok edilinceye ve din (kulluk) de yalnız Allah için oluncaya kadar onlarla savaşın. Şayet vazgeçerlerse zalimlerden başkasına düşmanlık ve saldırı yoktur.} [Bakara:193] Ve diyor ki: {Size ne oldu da Allah yolunda ve «Rabbimiz! Bizi, halkı zalim olan bu şehirden çıkar, bize tarafından bir sahip gönder, bize katından bir yardımcı yolla!» diyen zavallı erkekler, kadınlar ve çocuklar uğrunda savaşmıyorsunuz!} [Nisa:75].

Delaletin yönü: Cihad (savaşmak) Amaçlarının yüceliğiyle yücelen bir araçtır, Amaçların ilki ise, Allah'ın yolunda, yeryüzünde Allah'ın kelimesini yükseltmek, sonra adalet ve dünyanın her yerindeki zavallı Müslümanları kurtarmak için savaşmaktır. Öyleyse savaşmanın ilk amacı, tevhidi yaymaktır. Tevhid dışında kalan amaçlar çeşitlenir; ama hepsi ona tâbidir ve Allah'a kulluk niyetiyle yapılır.

Sancaklar, aslında hedefler ve maksatlardır; onlar;

1- Allah'ın yolundaki sancak;
Ebu Musa (r.a.) şöyle dedi: Bir bedevî Peygamber'e ﷺ gelerek sordu:
"Ey Allah'ın Resûlü! Bir adam ganimet için savaşır, bir adam anılmak için savaşır, bir adam cesaretiyle övülmek için savaşır..."
(Bir başka rivayette: cesaret gösterisi için, kavmî taassupla, öfkeyle savaşır.)
"Bunlardan hangisi Allah yolundadır?"
Resûlullah ﷺ şöyle buyurdu:
"Kim Allah'ın kelimesi en yüce olsun diye savaşırsa, işte o Allah yolundadır."

Delaletin yönü: peygamber efendimiz ﷺ dindeki Allah'ın yolunda savaşmanın anlamının sınırı belirtmiştir. O da, tevhidi yaymakla ve Allah'ın şeriatı uygulamakla, Allah'ın kelimesi en yüce olsun diye savaşmaktır. Onun aslı ise, Müslümanların imamın (İster salih olsun ister günahkâr) sancağı altında savaşmaktır. öyle isa Cihad: Allah'ın kelimesi en yüce olsun diye, İnatçı ve savaşçı kâfirler, dinden dönenler (mürtedler), isyancılar ve benzerleri karşılığında savaşmakta müslümanların çapa göstermesidir. Amacı Bu olan savaşmak, Allah'ın yolundadır, Bunun dışındaki her savaş, cahiliye savaşıdır.

2- Cahiliye, Kör Sancağı:
Onda Hidayet yolu Dalâlet yolundan ayırt edilenmeyen, asıl hedefi Allah'ın kelimesini yüceltmeyi olmayan her batıl sancaktır, Allah (c.c.) kuranda diyor ki: {Kim bu dünyada körlük ettiyse ahirette de kördür, yolunu daha da şaşırmıştır.} [İsra:72].

Cahiliye Savaşı da ikiye ayrılır:

1- kufr, şirk, ve Riddet (diden dönme) Savaşı:
O, Tağutun yolunda, onu desteklemek amacı ile savaşmaktır, Allah (c.c.) kuranda diyor ki: {İman edenler Allah yolunda savaşırlar, inanmayanlar ise bâtıl dava uğrunda savaşırlar. Şu halde şeytanın dostlarına karşı savaşın. Şüphe yok ki şeytanın planı (tuzağı) daima zayıftır}.

2- Haram ve günah olan savaşma:
Cündüb bin Abdullah el-Becelî (r.a.) şöyle dedi: Resûlullah ﷺ şöyle buyurdu: "Kim kör bir sancak altında öldürülürse — kavmiyetçilik çağrısı yaparak veya kavmiyetçilik uğruna savaşarak — onun ölümü câhiliye ölümüdür." (Sahih Müslim).

Ve, Ebu Hureyre (r.a.)'den rivayet edildiğine göre Peygamber ﷺ şöyle buyurdu: "Kim itaati terk eder,

cemaatten ayrılır ve ölürse, câhiliye ölümüyle ölmüş olur. Kim kör bir sancak altında — bir gruba öfkelenerek, ona çağrı yaparak veya onu savunarak — savaşır ve öldürülürse, onun ölümü câhiliye ölümüdür. Kim ümmetime karşı çıkar, iyisine de kötüsüne de vurur, mümine saygı göstermez, ahdine sadık kalmazsa, o benden değildir ve ben de ondan değilim." (Sahih Müslim).

Delaletin yönü: Câhiliye ölümüyle ölen kişi, imamı olmayan bir karmaşa içinde yaşayan câhiliye halkı gibi ölmüş olur. Müslümanların cemaatinden ayrılıp onların safını bozan, söz birliğini dağıtan veya geçerli bir tevil olmaksızın onlarla savaşan kimse bu kapsamdadır. Ayrıca, yönü belirsiz, hakka dayanmayan bir sancak altında savaşan — kavmiyetçilik, grupçuluk veya öfke uğruna savaşan — kişi de câhiliye ölümüyle ölür. Bu, kişinin Allah için değil; nefsinin arzusu, öfkesi, kavmine olan bağlılığı ve hevası için savaştığı anlamına gelir. Övülen hamiyet (gayret), açık bir tevhid sancağının peşinden giden hamiyettir.

Ve, Allah'ın yolunda olmayan her sancağı "Cahiliye kör Sancağı" diye adlandırmakta bir günah yoktur, Sahih müslim de rivayet edildiğine göre; Câbir (r.a.) şöyle dedi: "Bir gazvede Peygamber ﷺ ile beraberdik. Muhacirlerden bir adam, ensardan bir adama vurdu. Bunun üzerine ensarî: 'Ey Ensar, yardım edin!' dedi. Muhacir de: 'Ey Muhacirler, yardım edin!' dedi. Peygamber ﷺ bunu duyunca şöyle buyurdu: 'Bu câhiliye çağrısı da ne oluyor böyle?' Sahabeler: 'Ey Allah'ın Resûlü, muhacirlerden biri ensardan birine vurdu.' dediler. Peygamber ﷺ şöyle buyurdu: 'Bırakın onu! Çünkü o pis bir çağrıdır.'" (Sahih Müslim)

delaletin yönü: Allah (c.c.) kuranda; {Muhâcirlerin ve ensarın ilkleri ile onlara güzelce uyanlardan Allah hoşnut olmuştur, onlar da O'ndan razıdırlar. Onlara, sonsuza dek hep içinde kalmak üzere altından ırmaklar akan cennetler hazırlamıştır. Büyük bahtiyarlık işte budur.} [tevbe:100], övdüğü sahabeler bile, kendilerin hedefi ve gayeti haktan başka bir şeye dönüştüğünde, Peygamber efendimiz (s.a.v.) buna "Cahiliye Çağırısı" dedi.

Dünya hükümleri ile âhiret hükümleri arasında mutlaka ayrım yapılmalıdır. Allah'a isyan sayılan durumdan, kör sancak (راية عمية) altında savaşmaktan beri olan kimse istisna edilir. Çünkü bu kişi, taassup çağrısından uzak durmuş, tağutu desteklemekten çıkmış, ve mürted bir topluluğun küfre dayalı temelinde birleşmekten uzaklaşmıştır.
Kim dinini, namusunu, malını, canını veya toprağını korumak için savaşırsa, kör sancaktan kurtulmuş olur. Çünkü onun bir gayesi vardır — ve bu gaye, şeriatın teşvik ettiği, övdüğü bir gayedir. Şeriat, bu uğurda ölenleri şehit olarak adlandırmıştır.
delil olarak: Saîd bin Zeyd (r.a.)'den rivayetle, Peygamber ﷺ şöyle buyurmuştur: "Kim malı uğruna öldürülürse şehittir. Kim ailesi uğruna, kanı uğruna veya dini uğruna öldürülürse o da şehittir." (Rivayet edenler: Ebû Dâvûd, Tirmizî, Nesâî ve Ahmed).

Ve Bu kişinin durumu Allah'a kalmıştır. Zira açıkça ilan edilen sancak, kör ve câhiliye sancağı olduğu sürece, o kişi öldürülürse — niyeti ve kalbinde taşıdığı maksat üzere diriltilir. Çünkü Resûlullah ﷺ şöyle

buyurmuştur: "Kâbe'ye doğru bir ordu sefere çıkar. Onlar Beydâ denilen açık bir araziye vardıklarında, ordunun önünden sonuna kadar hepsi yere batırılır." Aişe (r.a.) dedi ki: "Ey Allah'ın Resûlü! Onların içinde çarşıları olanlar ve o orduya ait olmayanlar da var. Hepsi mi helâk olur?" Resûlullah ﷺ buyurdu: "Evet, hepsi yere batırılır. Sonra herkes niyetine göre diriltilir." (Muttefekun Aleyh – Buhârî lafzıyla).

Allah'ın hükmünü açıklama görevini üstlenen müftünün, özellikle hassas meselelerde, şer'î maksatları doğru anlaması ve ihtiyaç hâlinde sağlıklı bir denge kurması şarttır. Böyle durumlarda, "iki hayırlıdan hayırlı olanı tercih etme" ve "iki şerden daha hafif olanı seçme" kaidesi mutlaka işletilmelidir.

İbn Teymiyye (rh), el-Fetâvâ'da (10/512) şöyle der:

"Vera'dan biri de, farz olup olmadığı konusunda şüphe edilen bir şeyi ihtiyatla yapmak olabilir — ama bu, doğru bir anlayışla yapılmalıdır. Gerçek vera', kişinin iki hayırdan en hayırlısını ve iki şerden en hafifini kapsayacak şekilde davranmasıdır. Zira şeriatın temeli, maslahatları elde etmek ve tamamlamak; mefsedetleri ise ortadan kaldırmak ve azaltmak üzerine kuruludur. Kim bir işin veya terk etmenin doğuracağı şer'î fayda ve zararı doğru şekilde tartamazsa, bazen farzları terk eder, haramları işler — ve bunu da vera' zanneder. Tıpkı zalim yöneticilerle cihadı terk eden ve bunu vera' sanan; bid'at veya fısk bulunan imamların arkasında cuma ve cemaat namazlarını kılmayan ve bunu vera' gören; doğru sözlü kişinin şahitliğini kabul etmeyen, gizli bid'ati olan âlimden ilim almayan ve bu hakikati dinlemeyi terk etmeyi vera' sayan kimse gibi."

özet:
Allah'ın izniyle muzaffer olan taifenin safına katılması mümkün olmayan kimse için, Müslümanların zayıf bırakılmış kadınlarını, çocuklarını, evlerini, kanlarını ve namuslarını hedef alan saldırgan düşmana karşı koymak, her durumda ve her şartta gücü yeten için farz olan bir görevdir. Ancak bu savunma, kör bir sancak altında ya da mürted bir ordunun otoritesi altında yapılmamalıdır. Çünkü bu tür sancaklar altında savaşmak, açıkça küfre götüren bir durumdur ve bir Müslümanın kendisini böyle bir helake sürüklemesi haramdır — gücü yettiği sürece bundan uzak durmalıdır. Allah (c.c.) diyor ki: {Size ne oldu da Allah yolunda ve "Rabbimiz, bizi halkı zalim olan bu şehirden çıkar, bize tarafından bir sahip gönder, bize katından bir yardımcı yolla!" diyen çaresiz erkekler, kadınlar ve çocuklar uğrunda savaşmıyorsunuz?} [Nisa:75].

Meşru yollar bulunamadığında, Müslüman erkeklerden yükümlü ve gücü yeten herkesin, düşmana karşı koyması — ister tek başına ister ehl-i sünnet ve cemaatten oluşan küçük bir grupla birlikte — dinî bir sorumluluktur. mecbur kalırsa; ölümünden sonra bu bölge Allah'ın şeriatıyla yönetilip yönetilmediğine bakılmaksızın, sadece görünüşte o kör sancak altında savaşabilir, çünkü Yahudiler kutsalları ve haramları çiğnemişlerdir. Allah'ın hükmü mutlaka gelecektir; isteyen kabul eder, istemeyen reddeder. Bu, Allah'ın vaadidir ve Allah vaadinden dönmez, Allah (c.c.) diyor ki: {Allah, içinizden, iman edip de salih ameller işleyenlere, kendilerinden önce geçenleri egemen kıldığı gibi onları da yeryüzünde mutlaka egemen kılacağına, onlar için hoşnut ve razı olduğu dinlerini iyice yerleştireceğine, yaşadıkları korkularının ardından kendilerini mutlaka emniyete kavuşturacağına dair vaadde bulunmuştur. Onlar bana kulluk eder ve bana hiçbir şeyi ortak koşmazlar. Artık bundan sonra kimler inkâr ederse, işte onlar fasıkların ta kendileridir.} [Nur:55].

Bizden her kul, yalnızca kendi nefsinden sorumludur; sonuçları elde etmek veya bizzat görmesiyle yükümlü kılınmamıştır. Ona düşen, ihlasla Allah'a yönelmek, sahih bir akideyle hareket etmek ve Yahudilerin küfründen, Şiileşmiş İhvanîlerin küfründen de Allah'a berî olduğunu ilan etmektir. Allah (c.c) diyor ki: {(Ey Muhammed!) Artık Allah yolunda savaş! Sen ancak kendinden sorumlusun! Mü'minleri de savaşa teşvik et. Umulur ki Allah inkâr edenlerin gücünü kırar. Allah'ın gücü daha üstündür, cezası daha şiddetlidir.} [Nisa:84], tabii ki de, kişi, yaptığı bu işi arkasındaki mürtedlere nispet etmekten özellikle kaçınmalıdır. Çünkü bu, bâtılı parlatmak ve ehl-i sünnetten olan sade halkı yanıltmak anlamına gelir.

Gerçeği en iyi bilen ve en yüce olan Allah'tır